

Здаецца, не так даўно мы пачалі навучальны год, а ўжо ён падышоў да канца. Пасля залічанай сесіі мы скончылі год навучання і фармацыі. Ён быў чарговым крокам на нашым шляху да мэты, якой з’яўляецца жаданае святарства. 2010/2011 навучальны год мы закончылі, можна сказаць, незвычайна: дзякуючы намаганням нашых кіраўнікоў была арганізавана экскурсія ў Львоў. Для нас гэта быў вялікі сюрпрыз, аб якім я хацеў бы расказаць чытачам “Слова”. Кожны год у маі ў нашай семінарыі арганізуюць падарожжы, называныя маёўкамі, таму што яны адбываюцца заўжды ў марыйным месяцы. Аб сёлетняй маёўцы мы маглi толькі марыць.

Львоў – гэта горад заходняй Украіны, які мае багатую культурную і гістарычную спадчыну. Ён налічвае звыш 800 тысяч жыхароў. Гаворачы пра Львоў, можна сказаць так: чым для Польшчы з’яўляецца Кракаў, а для Беларусі - Нясвіж, тым для Украіны з’яўляецца Львоў. † Мы пачалі пілігрымку а 22-й гадзіне супольнай малітвай у семінарыйнай капліцы. Да нашай мэты мы імкнуліся на працягу ўсёй ночы. Як жа вялікай была наша радасць, калі на ўказальніку дарог мы прачыталі надпіс: “Львiв”. Каб не марнаваць аніводнай хвіліны, адразу ж пасля прыезду мы адправіліся на экскурсію па горадзе. На працягу двух дзён побыту ў Львове мы не здолелі паглядзець усе яго помнікі. Ubачылі тры катэдры: рымска-каталіцкую Унебаўзяцця НПМ, грэка-каталіцкую св. Юрыя і армянскую. У рымска-каталіцкай катэдры мы ўдзельнічалі ў св. Імшы, галоўным цэлебрантам якой быў арцыбіскуп львоўскі Мечыслаў Макшыцкі, шматгадовы сакратар бл. Яна Паўла II. У размове з іерархам кс. рэктар Юзаф Станеўскі заўважыў, што ўкраінскі і беларускі Касцёлы як бы перажываюць сваю вясну. Ксёндз арцыбіскуп Мечыслаў Макшыцкі атрымаў запрашэнне прыехаць у Гродна. Мы чакаем гэтага візіту з нецярплівасцю.

Шацыруючы вуліцамі Львова, мы здзіўляліся яго прыгажосці і ўзнёсласці. Колькі тут гістарычных помнікаў, колькі вядомых асоб жыло ў гэтым горадзе! Мы пабывалі на славутых Лычакоўскіх могілках, дзе пахаваны асобы, заслужаныя для Львова, украінскай і польскай зямель і ўсяго свету. Наведалі магілы Марыі Канапніцкай, Стэфана Банаха, Уладзіслава Бэлзы. На гэтых могілках знаходзіцца таксама магіла Львоўскіх арлянт. У 1918 г., калі ў Львове па прычыне ваенных дзеянняў засталіся пераважна дзеці і жанчыны, горад пачало атакаваць украінскае войска. Тады менавіта дзеці і жанчыны ўзялі ў рукі зброю, каб абараняць Львоў. Вельмі ўзрушваюць надпісы на помніках: значная частка загінуўшых – гэта дзеці і моладзь. А такіх магіл - каля 3000.

Мы мелі таксама нагоду наведаць Верхні замак. Гэта ўзгорак вышынёй 430 метраў над узроўнем мора. Пасля таго, як дайшлі наверх (падчас узыходжання я налічыў каля 323 прыступак), мы захапляліся прыгожай панарамай Львова з вышыні птушынага палёту. Як сказала экскурсавод, гэта любімае месца вучняў-прагульшчыкаў, а таксама выпускнікоў школ, якія прыходзяць сюды, каб сустрэць узыход сонца.

Шмат можна было б яшчэ ўбачыць у гэтым прыгожым горадзе, але час прайшоў хутка, і мы мусілі вяртацца ў роднае Гродна. Да пабачэння, Львоў, горад вялікай культуры і багатай гісторыі. Цяпер мы ўжо ведаем, чаму цябе любіць так шмат людзей ва ўсім свеце.